

Universitätsbibliothek Paderborn

**Trismegistus Doctrinæ Christianæ Tertio Continuatus,
Seu Brevis Expositio Sciendorum De Ultima Voluntate
Hominis Christiani In Spiritualibus, Atque Temporalibus,
Methodo Morali-Theologica concinnata, ...**

Mayr, Cherubinus

Salisburgi, [ca. 1735]

§. II. Praxis Confessoriorum circa expositam Doctrinam.

urn:nbn:de:hbz:466:1-42295

rare &c. sed in his omnibus se in DEUM, tanquam in finem suum supernaturalem dirigit: ergò &c. Certè si res omnis, etiam inanimata, tendat ad suum centrum; quis non gravis culpæ reum existimet hominem, qui ad centrum suum, finem ultimum, DEUM, nolit, vel negligat tendere, & ascendere, cùm tamen DEUS ipse, ex agnitione etiam pagani Poëtæ:

*Os homini sublime dedit, cœlumque tueri
Jussit, & erectos ad sydera tollere vultus.*

Cur enim homini, ad imaginem & similitudinem suam creato, præter appetitum naturalem indidit appetitum rationalem, & elicitum, nisi ut per eum toto affectu redeat ad suum principium, à quo exivit, & tendat ad suum finem, ad quem creatus est? est autem unicè creatus ad DEI gloriam, attestante ipso per os Isa. 41. *Omnem qui invocat nomen meum, in gloriam meam creavi eum.*

§. II.

Praxis Confessoriorum circa expositam Doctrinam.

CASUS I.

*A*gesilaus loci cuiusdam Dynasta tantâ rerum omnium affluentia quotidie fruebatur, ut For-

C 4

tuna

tuna opes omnes in eum solum congerere videretur.
 Accidit autem, ut vir spiritualis, ad eum invisens,
 sermonem haberet de contemptibilitate bonorum
 terrenorum in comparatione cœlestium. Tunc ille:
Si DEUS per mille annos mihi permitteret quie-
tam fruitionem omnium bonorum meorum, quæ
possideo, nè tantillô amplius ei suum cœlum invide-
rem, sed dicerem: Cœlum Cœli Domino, ter-
ram autem dedit filiis hominum. Quid jam
de hoc homine, si hoc dictum ad sacrum Tribunal
deferret, censendum?

RESOLUTIO.

34 **N**otissimum suppono hoc dictum, & fa-
 tum, ex Historiographis, & Præco-
 nibus sacris. Censeo itaque, hunc Agesi-
 laum de sorte Epicuræorum, *quorum Deus*
venter est, ad Philipp. 3. esse reputandum, ut-
 pote qui patenter ultimum suum finem in
 perituris hisce rebus, contemptō cœli Do-
 minō, constituerit. Unde sequitur, talem
 peccâsse mortaliter I. contra charitatem
 DEI, quatenus bona terrestria plus appre-
 tiavit, quām ipsum DEUM in cœlesti glo-
 ria possidendum. II. Contra Religionem,
 dum honorem finis ultimi, soli DEO de-
 bitum non interpretativè tantum, & vir-
 tualiter, ut sit in omni peccato mortali, sed
 expressè, & formaliter attribuit creaturæ,
 in

in quo consistit verissima malitia idololatriæ, de qua in Trismegisto secundò continuato dist. un. cap. 1. num. 7. & seqq. Quippe nemo potest duobus Dominis servire; aut enim unum odio habebit, & alterum diligit; aut unum suscinebit, & alterum contemnet. Et ideo, subintulit Christus, non potestis DEO servire, & Mammonæ. Matth. 6. III. Contra charitatem suī ipsius, quatenū ex solo amore temporalium voluit de se efficaciter se privare bonis æternalibūs, Divina bonitate sibi destinatis. IV. Fortè etiam contra fidem, discredendō immortalitatem animæ, & gloriam æternam justorum. Quis enim sanæ mentis, si firmiter credat, post hanc vitam dari aliam æternū duraturam, in qua ineffabilis, & interminabilis sit felicitas, in ejus locum vitam transituram, in qua vana solūm, & evanida felicitas, eliget studiosè, & ex consilio, velut iste? Unde Confessorius, velut prudens Medicus, debebat argutè & acutè in radicem morbi hujus sui Patientis inquirere, & si eum ex occulta hæresi prorupisse advertisset, scire, & judicare, an potestate eum absolvendi polleat, necne; pro quo servire possunt ea, quæ scripsi in Trismegisto Dist. 1. Cap. 3. Punct. 14. Gnaviter etiam poterat explorare alia, cum casu connexa, utpote observationem Præceptorum, præsertim Ecclesiasticorum; cùm

vitium Acediæ in tali homine sit propatu-lum.

CASUS II.

AMilia puella, vix octavum ætatis annum egressa, sed à nutrice pessimè seducta, adeò in arte veneficii profecit, ut multas, nedum coætaneas, verùm & veteranas, ac inveteratas, superarit. In eo autem artificio præ cæteris excellit, quod sciat intentionem suam tam dextrè efformare, ut nihil sacrum vel sanctum, aut in templo, aut extra, videat, vel audiat, quod non peculiari oblatione in honorem Asmodæi referat, ac dirigat. Huc præsertim Missæ sacrificia, hoc Communiones, hoc Confessiones, etiam aliorum à se visas, hoc orationes, hoc, quidquid demum sacro nomine notatur, dedicat juvencula Ministra Diabolica. Narratur hoc Confessario: quid ille?

RESOLUTIO.

Species facti detestabilis, utinam inaudita! adeò sollicitè honorem, soli DEO debitum, sibi arrogat stygius impostor. Patet evidenter ex relatione Casus, puellam hanc nequitiam, quam annis, majorem, deliquisse enormiter, dum toto affectu rationem Finis sui ultimi Diabolo per intentionem, tam exquisitam affigere & affingere laboravit. Deliquit enim peccato odii &

in-

De ultima Voluntate Hominis Christiani &c. 43
invidiæ contra DEUM ; peccatô idololatriæ ; & peccatô mentalis sacrilegii. Porro hoc diabolicum artificium, cùm intra potentias internas conlummetur , puellam dedocere erit difficillimum , & nonnisi ab eo efficiendum , in cuius manu sunt hominum corda ; Confessarii tamen erit, imploratô DEI auxiliô , diligenter laborare, ut puella pœnitens intentionem suam in posterum dirigat ad unum verum DEUM , qui est ultimus finis omnium.

C A S U S III.

*B*Alduinus in Concione informatus , quomodo oporteat cunctis nostris operibus præmittere bonam intentionem , valde anxiatur scrupulis, putans se obligationi huic non satisfecisse , ex eo, quod nè quidem de nomine bonæ intentionis sibi consenserit. Et ideo accedit Confessarium , petens hac de re bonum consilium : quale dabit ?

R E S O L U T I O.

*C*Onfessarius Balduinum jubebit bono ef-36 se animo ; quod enim in Concione dictum , non ita intelligendum est, quod debeamus ante omnia opera singularem & singulariter præmittere intentionem , sed solùm ne ea ex prava intentione exerceamus ; quod

quod præceptum est negativum, obligans
semper, & pro semper. II. Ut saltem ali-
quando in finem nostrum ultimum inten-
damus, ac media ad hoc congrua arripia-
mus; quod est præceptum affirmativum.
III. Ut ubi tenemur ad opus aliquod virtu-
tis, quæ tale est, illud ex motivo honesta-
tis, saltem intrinseco ipsi exerceamus, sive
dein illud motivum immediatè attingat
ipsum DEUM, ut fit in virtutibus Theolo-
gicis, sive intra limites creatos consistat,
ut fit in virtutibus moralibus: & sic rursus
est præceptum affirmativum. IV. Ut si
per aliquod opus mereri velimus præmium
supernaturale, illud aliquo saltem modo in
DEUM referamus, eò quod Concilium
Tridentinum sess. 6. cap. 16. illa solùm opera
agnoscat esse æternæ vitæ meritoria, quæ in
DEO facta sunt. Istud verò plerumque so-
lùm est consilii, non præcepti, cùm nec ex
Verbo DEI scripto, nec ex non scripto ha-
beatur, teneri nos per singula nostra ope-
ra mereri. Ut autem habeatur formula
Voluntatem nostram ad Finem ultimum or-
dinandi, sit

§. III.